

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Ewa Taberska

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2020r.

sprawy B. Ż. (1) K. Ż. i B. Ż. (2)

obwinionych o czyn z art. 60¹ § 1 k.w.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 5 marca 2020r. sygn. akt II W 310/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do każdego z obwinionych w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisanego im czynu dopuścili się co najmniej od 11 czerwca 2016r. do marca 2018r.;
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
3. zasądza od każdego z obwinionych na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie po 50 zł oraz wymierza im opłaty za II instancję w kwotach po 100 zł.

E. T.

UZASADNIENIE

B. Ż. (1), K. Ż. i B. Ż. (2) zostali obwinieni o to, że będąc współnikami spółki cywilnej (...) B. Ż. (2), B. Ż. (1), K. Ż. z siedzibą w S., w bliżej nieokreślonym czasie, co najmniej od dnia 10.06.2016 r. do 17.05.2018 r. prowadzili w magazynie paliwa w P. przy ul. (...) działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami przy wykorzystaniu zbiornika pozwalającego na samoobsługowe tankowanie pojazdów, bez wymaganej przepisami prawa koncesji, co stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220), tj. o czyn z art. 60⁽¹⁾ § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 5 marca 2020r. sygn. akt II W 310/19 obwinionych B. Ż. (1), K. Ż. i B. Ż. (2) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i na podstawie art. 60¹ §1 kw wymierzył im kary grzywny w wysokości po 1000,00 (tysiąc) złotych, oraz obciążył kosztami procesu – k. 294.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca obwinionych – k. 307 – 309.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Sąd Rejonowy w toku rozprawy głównej miał na względzie fakt, iż w stosunku do oskarżonych było już prowadzone w przeszłości postępowanie wykroczeniowe o czyn z art. 60¹ § 1 k.w. Fakt ten wynikał również z postępowania wyjaśniającego, w toku którego przesłuchiwano świadków korzystających z zakupu paliwa w sposób, w jaki nie przewidywała koncesja udzielona obwinionym, z wyraźnym rozróżnieniem okresu tego zakupu, tj. po okresie jaki obejmował wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 27 listopada 2017r. sygn. akt II W 377/17.

Sąd Rejonowy przeprowadził w tym zakresie wyczerpujące postępowanie dowodowe i ustalił stan faktyczny sprawy w sposób prawidłowy, a Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia nie dostrzegł, aby istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który miałby pomógłby uczynić słusznymi zarzuty i wnioski wniesionej apelacji.

I tak świadek S. W. przesłuchany pierwotnie w dniu 16 maja 2017r. wskazał, że swoje pojazdy tankuje paliwem wyłącznie z dzierżawionego zbiornika za pomocą kart, które są wymagane do uruchomienia dystrybutora z paliwem, gdyż paliwo może zatankować przy użyciu karty. Zapytany na rozprawie świadek – k.221 dodatkowo zeznał, że po maju 2017r, a więc po przesłuchaniu w postępowaniu wyjaśniającym, nadal tankował na ul. (...) i tylko w roku 2018 tam nie tankował, gdyż zakończył działalność gospodarczą.

Świadek R. I. natomiast - k.236- 236v, który w postępowaniu wyjaśniającym złożył zeznania także w dniu 16 maja 2017r. zeznał, że kupował paliwo w sposób opisany już przez świadka S. W. oraz, że po dacie złożenia tych zeznań tankował tam jeszcze około 2-3 miesiące, a przed datą ich złożenia, co najmniej rok. Jeszcze przed zakończeniem przesłuchania tego świadka oskarżyciel złożył do akt wydruk z systemu (...), wskazujący transakcję między firmą świadka R. I. i spółką (...). Dowód ten nie został wówczas zakwestionowany przez obrońcę obwinionych, został uznany przez Sąd Rejonowy za wiarygodny i Sąd Okręgowy także nie ma zastrzeżeń do jego wiarygodności. Obrońca obwinionych był w czasie przedstawionego przez oskarżyciela dowodu na sali rozpraw, a jak należy wnioskować z zapisy protokołu, świadek został zwolniony dopiero po przedstawieniu tego dowodu. Obrońca zatem miał pełną możliwość obrony praw obwinionych, nie miał jednak więcej pytań do tego świadka

Ponadto wbrew twierdzeniom obrony, świadek R. I. przyznał, że poza paliwem nie kupował żadnego **innego** towaru od firmy obwinionych, a nie że nie kupował paliwa od obwinionych w innym miejscu. Świadek ten ponadto nie wskazał, że, jak twierdzi obrońca, w spornym okresie nie dokonywał już zakupu paliwa w zbiorniku w P., albowiem z jego zeznań wynika właśnie, że takich zakupów dokonywał i wskazał w jakim okresie, który to okres obejmuje stawiany obwinionym zarzut.

Świadek P. S. natomiast, przesłuchany w postępowaniu wyjaśniającym w dniu 24 maja 2017r., także w sposób wystarczająco precyzyjny umiejscowił w czasie zakup paliwa od obwinionych, który podobnie jak w przypadku pozostałych świadków pozwolił Sądowi Rejonowemu uznać, że obwinieni, mimo ich uprzedniego ukarania nadal prowadzili dystrybucję paliwa w sposób niezgodny z treścią koncesji.

Nie sposób zatem zgodzić się z obrońcą, że świadkowie ci wskazywali na okoliczności będące przedmiotem ustaleń w poprzedniej sprawie zakończonej uznaniem obwinionych za winnych, zakończonej wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w roku 2018r. i że tylko tego stanu rzeczy dotyczyła ich wiedza.

Uprzedni bowiem zarzut obejmował okres co najmniej od 04.04.2016 r. do 10.06.2016 r. podczas gdy obecny od co najmniej od 10.06.2016r. do 17.05.2018r.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy wskazał, że zgromadzone w sprawie dowody pozwoliły na jednoznacznie ustalenie, że obwinieni wyczerpali znamiona czynu im zarzucanego, albowiem działali ponad klarownymi i jednoznacznymi warunkami udzielonej im koncesji. W zarzucanym im okresie prowadzili bowiem działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami przy wykorzystaniu zbiornika pozwalającego na samoobsługowe tankowanie pojazdów, który znajdował się na terenie ich magazynu paliwa przy ul. (...) w P.. Jako, że w udzielonej obwinionym koncesji nie

określono takiego sposobu obrotem paliwa, należało uznać, że prowadzili działalność gospodarczą bez wymaganej koncesji.

Mimo iż Sąd Okręgowy zgadza się także z oceną zeznań świadka J. D. dokonaną przez Sąd Rejonowy, to jednak dokonał korekty czasokresu w jakim przypisany oskarżonym czyn został popełniony.

Nie można bowiem nie uwzględnić faktu, że w marcu 2018r. J. D., jak sam przyznał, zakupił od oskarżonych zbiornik paliwa. Przyjmując zatem ten fakt na korzyść obwinionych, z uwagi na treść art. 5 §2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd Okręgowy zawęził okres wykroczeniowej działalności obwinionych do marca 2018r.

Także początek tej działalności nie mógł być datowany na dzień 10.06.2016r. albowiem taką datę końcową miał czyn oskarżonych osądzony w poprzedniej sprawie

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do każdego z obwinionych w ten sposób, że przyjął, iż przypisanego im czynu dopuścili się co najmniej od 11 czerwca 2016r. do marca 2018r.. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kara bowiem wymierzona obwinionym, mimo dokonanej korekty czasu popełnienia wykroczenia, nie razi Sąd Okręgowy swoją surowością.

Słusznie Sąd Rejonowy przy wymiarze kary wskazał, że za okoliczność obciążającą należało przyjąć uprzednią karalność obwinionych za tożsame wykroczenie. Z uprzedniego skazania obwinieni nie wyciągnęli żadnych wniosków, dlatego też dla osiągnięcia wobec nich celów kary zachodziła potrzeba stosowania surowszej represji karnej. Kara grzywny w wymiarze po 1.000,- zł. zatem, spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz nie przekroczy możliwości finansowych żadnego z obwinionych.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 118 k.p.w. i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2001, nr 118 poz. 1269) zasądzając od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie po 50,00 zł a na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłaty za II instancję w kwotach po 100 złotych.

Ewa Taberska